

'Vader' is een tedere schets van het versleten brein

Dans

Vader van Peeping Tom. Gezien 1/10, Amsterdam. Herhaling 2/10. www.peepingtom.be

Hij heeft nog steeds succes bij de vrouwtjes, de oude vader in de voorstelling van het Belgische collectief Peeping Tom. Met zijn krakerige vertolking van *Feelings* windt hij ze moeiteloos om zijn vinger. Even nog is hij de he-man van weleer.

Maar in *Vader* van regisseur Franck Chartier is dat weleer al lang geleden, een herinnering, en misschien zelfs dat niet. Leo de Beul, 76 jaar oud, is de vader uit de titel. Jammerend en tegenstribbelend is hij door zijn immer gehaaste zoon het bejaardentehuis binnengesleurd. Daar wordt hij kordaat van zijn eigen kleding, en daarmee zijn identiteit, wordt ontdaan. Steeds verwarrender wordt de wereld om hem heen, tijd en realiteit worden vloeibaar als de onnavolgbare contorsi-

onistendansjes waarin het personeel van deze Villa Avondrood (of is het een Zuid-Oost Aziatisch strafkamp?) regelmatig onverhoeds uitbarst. Is dat zijn fantasie, of zijn Alzheimer?

Alle ingrediënten die de signatuur van het internationaal bejubelde Peeping Tom bepalen zijn in *Vader* aanwezig: realisme met een surrealistische twist, slangenmensacts, verrassende verschijningen (dit keer een vrouw in een soeppan), muziek, dans. Maar *Vader* ligt dichterbij dan eerdere voorstellingen tegen een maar al te herkenbare werkelijkheid aan. Met tederheid en subtiele humor schetst Peeping Tom de ervaringswereld van het versleten brein. Waarin de realiteit elk moment kan kantelen, mensen niet meer uit elkaar te houden zijn, waarin iets simpels als kippensoep kan uitwaaien tot een visioen vol kippen. Een iets strakkere dramaturgie was mooi geweest, maar *Vader* is een prachtige voorstelling.

Francine van der Wiel